

7 Δεκεμβρίου, 1992

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

CH. Z. INTER TRAFFIC LTD,

Αιτητές,

v.

ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΔΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΑΔΕΙΩΝ

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 959/91).

Διοικητική Πράξη — Αιτιολογία — Απαραίτητη για να καθίσταται
δυνατός ο δικαστικός έλεγχος — Ασαφείς γενικότητες που
επαναλαμβάνουν τις νομοθετικές πρόνοιες δεν μπορούν να
αποτελούν επαρκή αιτιολογία.

5

Ανάμεσα στους ισχυρισμούς που πρόβαλε η αιτήτρια εταιρεία
προς υποστήριξη της προσφυγής της κατά της απόφασης της
Αναθεωρητικής Αρχής Αδειών να απορρίψει ιεραρχική προσφυγή
της ήταν και ο ισχυρισμός ότι η επίδικη απόφαση ήταν
10 αναιτιολόγητη καθ' ότι επαναλάμβανε απλώς πρόνοιες του Νόμου
και δεν συμπληρώνετο από τα στοιχεία του φακέλου.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,
αποφάσισε ότι:

15

Η αιτιολογία μιας διοικητικής απόφασης πρέπει να περιέχεται
έστω και περιληπτικώς, αλλά σαφώς και εξειδικευμένα στο σώμα
της διοικητικής απόφασης. Από την άλλη, τα στοιχεία του
φακέλου μπορούν να την συμπληρώνουν. Ασαφείς γενικότητες
20 που επαναλαμβάνουν τις σχετικές νομοθετικές πρόνοιες δεν
μπορούν να θεωρηθούν ότι αποτελούν επαρκή αιτιολογία.

25

Η αναφορά στην απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής στην
παράγραφο (γ) του Άρθρου 18(4) του Νόμου δείχνει καθαρά ότι ο
κύριος λόγος που απερρίφθη η Ιεραρχική Προσφυγή είναι το τι

αναφέρεται στην παράγραφο αυτή, δηλαδή ο βαθμός στον οποίο είναι πιθανόν ότι ο αιτητής θα μπορεί να παρέχει ασφαλείς, συνεχείς και τακτικές μεταφορικές υπηρεσίες. Εξετάζοντας τα στοιχεία που είχε ενώπιόν της η Αρχή προκύπτει καθαρά ότι τίποτε δεν υπήρχε ενώπιόν της, που να δείχνει ποιες ήταν οι πιθανότητες παροχής ασφαλών, συχνών και τακτικών μεταφορικών υπηρεσιών από την Αιτήτρια. Ως εκ τούτου είναι φανερό ότι η μόνη αιτιολογία που υπάρχει σχετικά με το λόγο αυτό της απόρριψης της Ιεραρχικής Προσφυγής που είναι, όπως ανάφερα πιο πάνω και ο κύριος λόγος απόρριψής της, όπως προκύπτει από την απόφαση που κοινοποιήθηκε στην Αιτήτρια Εταιρεία, είναι απλώς και μόνο το λεκτικό του Νόμου, γιατί δεν υπήρχαν οποιαδήποτε άλλα στοιχεία ενώπιον της Αρχής, με βάση τα οποία να είχε ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις :

Alona Co-Operative Society v. Republic (1986) 3 C.L.R. 222.

Πολυδώρου και Άλλος v. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2440.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η Αίτηση με την οποία απορρίφθηκε Ιεραρχική Προσφυγή των αιτητών εναντίον απόφασης της Αρχής Αδειών, με την οποία απέρριψε αίτησή τους για χορήγηση σ' αυτούς τεσσάρων αδειών οδικής χρήσης για οχήματα διεθνών μεταφορών.

Σ. Καραπατάκης, για τους αιτητές.

Μ. Τσιάππα, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την προσφυγή της η Αιτήτρια Εταιρεία προσβάλλει την απόφαση των Καθ' ων η Αίτηση που κοινοποιήθηκε σε

αυτή στις 13.9.91, με την οποία απορρίφθηκε Ιεραρχική Προσφυγή της εναντίον απόφασης της Αρχής Αδειών, που απέρριψε αίτησή της για χορήγηση σε αυτή τεσσάρων αδειών οδικής χρήσης για οχήματα διεθνών μεταφορών.

5

Η Αιτήτρια Εταιρεία συστάθηκε ως Εταιρεία στις 21.8.89 και με αιτήσεις της στην Αρχή αδειών ημερ. 28.7.89 ζήτησε τη χορήγηση των πιο πάνω αδειών. Ο Επαρχιακός Ελεγκτής Μεταφορών Λευκωσίας ετοίμασε 10 σχετική έκθεση, ημερ. 9.10.89 (Παράρτημα 3 στην Ένταση) και ακολούθως η Αρχή Αδειών αποφάσισε στις 21.10.89 να καλέσει την Εταιρεία για υποβολή των παραστάσεων της. Στη συνεδρία της που έγινε στις 18.11.89 άκουσε 15 παραστάσεις εκ μέρους της αιτήτριας και αφού εξέτασε τις αιτήσεις, τόσο της αιτήτριας όσο και άλλων που είχαν υποβληθεί σ' αυτή, στη συνεδρία της ημερ. 17.2.90, απέρριψε τις αιτήσεις της Αιτήτριας Εταιρείας. Εναντίον της πιο πάνω απόφασης η αιτήτρια άσκησε Ιεραρχική Προσφυγή στις 5.4.90 (Παράρτημα 8). Σε συνεδρία της 20 ημερ. 22.7.89 η Αναθεωρητική Αρχή Αδειών απέρριψε την Ιεραρχική Προσφυγή και κοινοποίησε την απόφασή της με επιστολή ημερ. 13.9.91.

Ας σημειωθεί ότι η αιτήτρια εταιρεία ουδέποτε 25 προσέβαλε την αρχική απόφαση της Αρχής που απέρριψε την αίτησή της, και υπό κρίση σήμερα είναι μόνο η απόρριψη της Ιεραρχικής της Προσφυγής. Έτσι, το μόνο θέμα που έχω να αποφασίσω είναι αν καλώς ή κακώς απερρίφθη η Ιεραρχική Προσφυγή της αιτήτριας και το 30 κατά πόσο ήταν ορθή η απόφαση να εκδοθούν άδειες σε άλλους και όχι στην Αιτήτρια αρχικώς, δεν αποτελεί επίδικο θέμα στην παρούσα προσφυγή.

Οι βασικοί λόγοι που πρόβαλε η Αιτήτρια στην 35 προσφυγή της για ακύρωση της απόφασης είναι (α) πλάνη περί τα πράγματα, (β) αναιτιολόγητη και/ή πλημμελώς αιτιολογημένη απόφαση, (γ) κακή ερμηνεία και εφαρμογή του Νόμου 9/82, (δ) υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσίας και (ε) παραβίαση της αρχής της ισότητας που 40 διαφυλάσσεται με το άρθρο 28 του Συντάγματος.

Θα εξετάσω κατά πρώτο το δεύτερο επιχείρημα των Αιτητών, δηλαδή το λόγο της μη ύπαρξης αιτιολογίας.

Η αιτιολογία μιας διοικητικής απόφασης πρέπει να περιέχεται έστω και περιληπτικά, αλλά σαφώς και εξειδικευμένα στο σώμα της διοικητικής απόφασης. Από την άλλη, τα στοιχεία του φακέλου μπορούν να την συμπληρώνουν (*Alona Co-Operative Society v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 222). Στην απόφαση στις Προσφυγές 98/87 και 175/87, *Χριστάκης Πολυδώρου και Άλλος v. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου*, ημερ. 21.10.89, αναφέρονται τα ακόλουθα στη σελίδα 2450:

..."Είναι νομολογημένο ότι οι διοικητικές αποφάσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες και ότι η αιτιολογία είναι απαραίτητη για να καθίσταται δυνατός ο δικαστικός έλεγχος (*P.E.O v. The Republic* (1965) 3 C.L.R. 27).

Είναι επίσης νομολογημένο ότι ασαφείς γενικότητες που επαναλαμβάνουν τις σχετικές νομοθετικές πρόνοιες δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι αποτελούν επαρκή αιτιολογία (*Petrondas v. The Republic* (1969) 3 C.L.R. 214)."

Το άρθρο 18 των Περί Ρυθμίσεως Τροχαίας Μεταφοράς Νόμων του 1982-1989 διέπει τα σχετικά με τη χορήγηση αδειών οδικής χρήσης διεθνών μεταφορών και το εδάφιο (4) του άρθρου δημιουργεί υποχρέωση της Αρχής Αδειών κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας για χορήγηση αδειών να λαμβάνει υπόψη τα ακόλουθα:

"(α) Τας μεταφορικές ανάγκας τας οποίας σκοπεύει να εξυπηρετήσει ο αιτητής διά της αιτουμένης αδειάς·

(β) την ύπαρξιν άλλων αδειούχων μεταφορικών επιχειρήσεων παρεχουσών τας αυτάς ή παρομοίας μεταφορικής υπηρεσίας και τον βαθμόν επαρκείας και τακτικότητος εις όν αι τοιαύται υπηρεσίαι παρέχονται·

(γ) τον βαθμόν εις τον οποίον είναι πιθανόν ότι ο αιτητής θα δύναται να παρέχη ασφαλείς, συνεχείς και τακτικές μεταφορικής υπηρεσίας·

(δ) τας απολαβάς, τον χαρακτήρα και τους γενικούς

όρους απασχολήσεως των οδηγών και του άλλου προσωπικού του απασχολουμένου υπό του αιτητού·

5 (ε) την ανάγκην συντονισμού των διεθνών οδικών μεταφορών και αποφυγής επιβλαβούς ανταγωνισμού των αναμειγμένων εις τας τοιαύτας μεταφοράς προσώπων."

10 Η απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής, με την οποία απορρίφθηκε η Ιεραρχική Προσφυγή της Αιτήτριας Εταιρείας, που στάληκε σ' αυτή με επιστολή ημερ. 13.9.91, αναφέρει κατά λέξη τα ακόλουθα:

15 "Από το σύνολο των ενώπιόν μας στοιχείων δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι ο προσφεύγων πληροί τα κριτήρια του Νόμου και ιδιαίτερα το κριτήριο του άρθρου 18(4)(γ) του Νόμου για τη χορήγηση της αιτούμενης άδειας και γι' αυτό η προσφυγή απορρίπτεται".

20 Ο συνήγορος της Αιτήτριας Εταιρείας υπέβαλε στο Δικαστήριο ότι η αιτιολογία αυτή είναι αόριστη και επαναλαμβάνει μόνο νομοθετικές πρόνοιες, στερούσα έτσι το Δικαστήριο της ευχέρειας της άσκησης του δικαστικού
25 του ελέγχου.

30 Από την άλλη, ο συνήγορος των Καθ' ων η Αίτηση υποστήριξε ότι το περιεχόμενο του εδαφίου του άρθρου του Νόμου, στο οποίο γίνεται αναφορά στην απόφαση, είναι αρκετά καθαρό και εξ άλλου τα στοιχεία που είχε ενώπιον της η Αρχή (ίδη Παραρτήματα που επισυνάπτονται στην Ένσταση), ήσαν τέτοια που ο φάκελος να συμπληρώνει τα αιτιολογικά της διοικητικής απόφασης.

35 Είναι γεγονός ότι από τα στοιχεία που βρίσκονταν ενώπιον της Αρχής προέκυπτε καθαρά ποιες ήταν οι ανάγκες της Κύπρου για την έκδοση αδειών μεταφοράς αυτού του τύπου και έτσι, αν ο μόνος λόγος, με βάση τον οποίο απορρίφθηκε η προσφυγή της Αιτήτριας, ήταν η
40 ικανοποίηση των αναγκών από τις υφιστάμενες και εκδοθείσες άδειες, ίσως το Δικαστήριο να μην μπορούσε να επέμβει στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Αρχής σε βάρος της Αιτήτριας. Όμως, η αναφορά στην

απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής στην παράγραφο (γ) του άρθρου 18(4) του Νόμου δείχνει καθαρά ότι ο κύριος λόγος που απερρίφθη η Ιεραρχική Προσφυγή είναι το τι αναφέρεται στην παράγραφο αυτή, δηλαδή ο βαθμός στον οποίο είναι πιθανόν ότι ο αιτητής θα μπορεί να παρέχει ασφαλείς, συνεχείς και τακτικές μεταφορικές υπηρεσίες. Εξετάζοντας τα στοιχεία που είχε ενώπιον της η Αρχή προκύπτει καθαρά ότι τίποτε δεν υπήρχε ενώπιόν της, που να δείχνει ποιές ήταν οι πιθανότητες παροχής ασφαλών, συχνών και τακτικών μεταφορικών υπηρεσιών από την Αιτήτρια. Ως εκ τούτου είναι φανερόν ότι η μόνη αιτιολογία που υπάρχει σχετικά με το λόγο αυτό της απόρριψης της Ιεραρχικής Προσφυγής που είναι, όπως ανέφερα πιο πάνω και ο κύριος λόγος απόρριψης της, όπως προκύπτει από την απόφαση που κοινοποιήθηκε στην Αιτήτρια Εταιρεία, είναι απλώς και μόνο το λεκτικό του Νόμου, γιατί δεν υπήρχαν οποιαδήποτε άλλα στοιχεία ενώπιον της Αρχής, με βάση τα οποία να είχε ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια. Ενώ τέτοια στοιχεία υπήρχαν όσον αφορά τις ανάγκες για έκδοση αδειών μεταφοράς (που και εν πάση περιπτώσει και σε αυτό τον τομέα φαίνεται ότι και πάλιν εκδόθηκαν 10 νέες άδειες σε άλλους αιτητές), η έλλειψη αιτιολογίας που βρίσκω ότι είναι καταφανής όσον αφορά το λόγο που καλύπτεται από την παράγραφο (γ) του εδαφίου (4) του άρθρου 18 καθιστά την απόφαση της Αρχής τρωτή και ακυρωτέα.

Ως εκ τούτου η προσφυγή επιτυγχάνει και η απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ της Αιτήτριας Εταιρείας.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.